

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Vakıacılık ve Ümmet Üzerindeki Tehlikesi!

Vakıacılık (gerçeklik), değişim ve ümmetin kalkınması sürecindeki en tehlikeli mefhumlardan biridir. Zira vakıacılık, hedef ve gayeleri belirlemek için bir temel olarak vakıadan, belirleyicilerden ve olasılıklardan yola çıkmak anlamına gelmektedir; yani insanın, bir değişim gerçekleştirmeye çalışırken arabayı atın önüne koşmasıdır. Dolayısıyla hedefini, kanaatlerine, sabitelerine ve inançlarına göre belirlemek, sonra vakıaya/gerçekliğe meydan okumak ve zorlukların üstesinden gelmek için hareket etmek yerine, olasılıklardan, gerçeklikten ve zorluklardan yola çıkarak gayelerini ve hedeflerini bunlara göre belirler.

Meselenin ilk bakışta akılcı-rasyonel ve pratik görüldüğü doğrudur; ancak daha yakından incelendiğinde, bunun gerçek veya köklü bir değişim için uyuşturucu ve cesaret kırıcı bir reçeteden ibaret olduğunu ve sahibinin de sonunda vakıyla özdeşleştiğini ve zamana ayak uydurduğunu fark ederiz.

Gelin benimle birlikte Allah'ın Rasulü Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in Kureyş ve amcası Ebu Talib ile olan şu kıssasını düşünün:

İbn İshak Rahımeullah şöyle dedi: Kureyş Ebu Talib'e şöyle dedi: "Ey Ebu Talib! Sen aramızda yaşça, şeref ve mevkiye bizden ileridesin! Biz senden kardeşinin oğlunu bizimle uğraşmaktan men etmeni istemiştik. Sen onu bizimle uğraşmaktan men etmedin! Biz, Vallahi, artık onun atalarımıza dil uzatmasına, akıllarımızla alay etmesine, ilahlarımızı yermesine katlanamayacağız! Sen, ya onu bizimle uğraşmaktan vazgeçirirsin ya da iki taraftan birisi yok oluncaya kadar, onunla da, seninle de çarpışırız!" (Kureyş Ebu Talib'e) söyleyeceklerini söyleyince, Ebu Talib Allah'ın Rasulü Sallallahu Aleyhi ve Sellem'e (adam) gönderip yanına getirtti ve ona şöyle dedi: "Ey kardeşimin oğlu! Kavminin ileri gelenleri bana geldiler. Şöyle şöyle söylediler. Yani kendisine onun için söylediklerini söyledi; (yani senden, bana şikayetlendiler, senden dolayı beni çok üzdüler. Atalarına dil uzatmak, ilahlarını yermek gibi, onların hoşlanmayacakları şeylerden vazgeç dedi) Hem bana, hem kendine acı! Bana güç yetiremeyeceğim, altından kalkamayacağım bir işi yükleme!" Nitekim Allah'ın Rasulü Sallallahu Aleyhi ve Sellem amcasının bu sözlerinden, fikir değiştirdiğini, artık yanında dikilip kendisine yardım etmekten âciz kaldığını, desteklemeyi bırakacağını ve kendisini (müşriklere) teslim edeceğini sandı. Bunun üzerine Allah'ın Rasulü Sallallahu Aleyhi ve Sellem şöyle dedi: **يَا عَمَّاهُ، وَاللَّهِ لَوْ وَضَعُوا الشَّمْسَ فِي يَمِينِي وَالْقَمَرَ فِي شِمَالِي عَلَى أَنْ أَتْرُكَ هَذَا الْأَمْرَ حَتَّى يُظْهِرَهُ اللَّهُ أَوْ أَهْلِكَ فِيهِ مَا تَرَكْتُهُ** "Ey Amcam! Vallahi bu davayı terk etmek şartıyla sağ elime güneşi ve sol elime ayı koysalar da onu terk etmem. Ya Allah onu hâkim kılar ya da onun uğrunda helak olurum." Allah'ın Rasulü Sallallahu Aleyhi ve Sellem üzüldü, ağladı, sonra ayağa kalkıp dönüp giderken Ebu Talib ona seslendi ve şöyle dedi: "Gel ey kardeşimin oğlu!" Allah'ın Rasulü Sallallahu Aleyhi ve Sellem dönüp gelince ona şöyle dedi: "Ey kardeşimin oğlu! Git, istediğini söyle! Vallahi, ben seni hiçbir zaman onlara teslim edici değilim!"

Allah'ın Rasulü Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in şu kavline bir bakın: يَا عَمَّاهُ، وَاللَّهِ لَوْ وَضَعُوا الشَّمْسَ فِي يَمِينِي وَالْقَمَرَ فِي شِمَالِي عَلَى أَنْ أَنْزَلَكَ هَذَا الْأَمْرَ حَتَّى يُطَهَّرَهُ اللَّهُ أَوْ أَهْلَكَ فِيهِ مَا تَرَكْتُهُ **“Ey Amcam! Vallahi bu davayı terk etmek şartıyla sağ elime güneşi ve sol elime ayı koysalar da onu terk etmem. Ya Allah onu hâkim kılar ya da onun uğrunda helak olurum.”** Zira Sallallahu Aleyhi ve Sellem imkansızlıklardan bahsetti; yani Kureyşliler onun sağ eline güneşi, sol eline de ayı koyabilselerdi, hatta bu imkansızlıkları bile yapabilselerdi, bu onu değişime yönelik çabasından alıkoyamayacak ve yaşadığı sürece onu hedefini terk etmeye sevk etmeyecekti. İşte bu tutum, vakıacı düşüncüyü yerle bir etmektedir.

Ayrıca tiranların, Batı'nın ve sömürgecinin, fasit vakıayı çok kolay bir şekilde İslam'a uyacak şekilde değiştirmemize izin vermesi de düşünülemez; çünkü bu onların sonu ve yok oluşu anlamına gelmekte olup onlar için varoluşsal bir tehdittir. Bu yüzden bunu engellemek için zorbalık yapmaları, seferber olmaları ve ellerinden gelen her şeyi yapmaları gayet doğaldır. Dolayısıyla şayet buna mukabil vakıaya, zorluklara ve sıkıntılara meydan okuyacak güçlü, kuvvetli, kararlı ve irade sahibi adamlar bulamazlarsa, değişim bir ışık göremeyecektir.

Kâfirun Suresi'nin nüzul sebebi ile bitiriyorum: قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ... **“De ki ey kâfirler...”** [Kâfirun 1] Zira bu sure, vakıayı reddetme ya da kabul etme konusunda örnek teşkil eden bir modeli temsil etmektedir. Kureyş'in önde gelenlerinden bir grup gelerek şöyle söylemişlerdir: “Ey Muhammed! Bir yıl biz senin ilahına tapalım, bir yıl da sen bizim ilahımıza tap; eğer senin bildirdiklerin bizim inandığımızdan daha doğru ise ondan biz de istifade etmiş oluruz; bizim taptığımız senin taptığından hayırlı ise bu takdirde sen ondan faydalanmış olursun.” Bunun üzerine Sallallahu Aleyhi ve Sellem şöyle dedi: “Kendisine şirk koştuktan Allah'a sığınırım.” Sonra Allahu Teala'nın şu kavli nazil oldu: قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ... **“De ki ey kâfirler...”** [Kâfirun 1] Sonra Allah'ın Rasulü Sallallahu Aleyhi ve Sellem Kureyş'in ile gelenlerinin olduğu Mescid-i Haram'a gitti ve sureyi bitirinceye kadar onlara okudu; işte o zaman ondan ümitlerini kestiler.

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan

Müh. Bahir Salih